

I fråga om internationella avgifter, har avregleringen inneburit en sänkning med 40 % under perioden 1998–2002 av de avgifter som togs ut av traditionella operatörer. Uppgifter i den senaste rapporten om genomförandet av EU:s lagstiftning på telekommunikationsområdet⁽¹⁾ visar att antalet operatörer som använder val för internationella samtal är 412 och att de som använder förval är 272. Enligt rapporten erbjuder alternativa operatörer rabatter på upp till 65 % jämfört med de dominerande operatörerna (i regel tidigare monopoloperatörer).

Det nya rättsliga ramverket syftar till att öka konkurrensen i sektorn, vilket gynnar konsumenterna när det gäller avgifterna och kvaliteten på tjänsterna. Genom den nya förordningen blir det möjligt för de nationella regleringsmyndigheterna att analysera och bedöma marknaden, samt att införa lämpliga regler i de fall konkurrenssituationen inte fungerar.

Endast i de fall det saknas effektiv konkurrens kommer det att införas rättsliga skyldigheter. I de fall det redan existerar sådana skyldigheter, måste de dras tillbaka om det visar sig att marknaden är utsatt för effektiv konkurrens.

Skillnaden mellan lokala och fjärrsamtal har redan mer eller mindre suddats ut i vissa medlemsstater. Den nuvarande lagstiftningen lägger dessutom inga hinder i vägen för de operatörer som vill erbjuda en enhetlig avgift för samtal till andra medlemsstater, dock under förutsättning att avgiften inte bryter mot villkoren för en marknad med fri konkurrens. Det finns dock ekonomiska skäl till varför internationella och nationella avgifter skiljer sig åt, främst rör det sig om skillnader i de underliggande kostnaderna och problem som rör obalanser i avgifterna. Även i integrerade ekonomier, som den amerikanska, debiterar telefonoperatörer olika priser beroende på från vilken delstat samtalet kommer och till vilken delstat man ringer. Detta tycks inte påverka känslan av medborgarskap, samtidigt som det garanteras att telefonoperatörer inte gör permanenta förluster.

Följaktligen finns redan det rättsliga ramverket för utveckling av en äkta inre marknad telefonsamtal mellan medlemsstaterna och den kommer att utvecklas så att det får full slagkraft genom de mekanismer som det ovan beskrivna systemet för telekommunikationsmarknaden erbjuder.

⁽¹⁾ KOM(2002) 695 slutlig.

(2003/C 222 E/131)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3819/02
från Erik Meijer (GUE/NGL) till kommissionen

(9 januari 2003)

Ämne: Föreskrifterna om körtider och viloperioder i internationell lastbilstrafik kringgås genom att uppgifter om lediga dagar kontrolleras endast i den egna medlemsstaten

1. Har kommissionen noterat en undersökning som gjorts av rättsväsendet i Nederländerna och varit inriktad på att åkerianställda lastbilschaufförer i stor skala bryter mot föreskrifterna om körtider och viloperioder, något som blir möjligt eftersom vissa arbetsgivare alltid ger sina chaufförer meddelanden av vilka det framgår att de haft ledigt någon eller några av de föregående dagarna, så att de uppgifter som för dessa dagar registrerats av färdskrivarna inte behöver visas upp vid kontroller?

2. Känner kommissionen till att sådana överträdelser gynnas av att åkerierna har ett intresse av att med så litet personal som möjligt snabbt kunna leverera ömtåliga varor som grönsaker, frukt och blommor till avlägsna destinationer, medan chaufförerna genom att ibland flera veckor i sträck sitta 100 till 120 timmar i veckan bakom ratten tjänar mera pengar än om de skulle hålla sig till den arbetstid som är tillåten?

3. Kan kommissionen bekräfta att det än så länge inte finns något heltäckande system för lika effektiva kontroller av internationella transporter som av inhemsk godstrafik, eftersom det inte kontrolleras eller kan kontrolleras om en anställd hos ett utländskt åkeri verkligen varit ledig de dagar som påstås ha varit hans lediga dagar?

4. Känner kommissionen till fakta av det slag som framkommit om åkerier i Nederländerna också om åkerier i andra EU-medlemsstater?

5. Är några sådana fakta kända om åkerier i kandidatländerna?
6. Hur kan kommissionen bidra till att kontrollerna av körtider blir vattentäta, också för chaufförer från företag som är etablerade i en annan medlemsstat än den där kontrollen äger rum, så att det inte skall gå att kringgå gällande regler och den internationella lastbilstrafiken inte längre är förenad med särskilda trafikfaror genom att chaufförerna får försämrade reaktionsförmåga eller rentav somnar bakom ratten till följd av att de tvingats arbeta sig slutkörda genom att det fuskats med uppgifterna om körtiderna?

Källa: den nederländska dagstidningen "de Volkskrant" av den 12 december 2002.

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(13 februari 2003)

Kommissionen känner inte till det nederländska justitieministeriets undersökning av brott mot gemenskapens bestämmelser om körtid och viloperioder. Beträffande frågan om simulerade ledighetsbrev hänvisar kommissionen frågeställaren till sitt svar på den skriftliga frågan P-3827/02 från Theodorus Bouwman ⁽¹⁾.

Dessutom kan kommissionen bekräfta att det inte finns någon gemenskapslagstiftning om intyg av denna art och det är medlemsstaternas tillsynsmyndigheter som måste ta ställning till om de skall godkännas eller ej. Medlemsstaterna har för närvarande ingen skyldighet att vare sig samla statistik eller ta ställning till denna fråga.

Beträffande uppgifter om överensstämmelse, överträdelser, kontroller och påföljder utarbetar kommissionen vartannat år en rapport om tillämpningen av förordningen ⁽²⁾. Denna rapport omfattar bara medlemsstater, inte kandidatländer. Hittills har medlemsstaterna inte tagit upp frågan om simulerade brev som ett problem i sina bidrag till rapporten.

Införandet av elektroniska färdskrivare 2004 och förbättrade kontroller kommer att förbättra genomförandet, vilket anfördes i svaret på den ovannämnda frågan.

⁽¹⁾ EGT C 161 E, 10.7.2003, s. 150.

⁽²⁾ KOM(2001) 767 slutlig: Rapport från Kommissionen om tillämpningen under perioden 1997–1998 av rådets förordning (EEG) nr 3820/85 om harmonisering av viss social lagstiftning om vägtransporter.

(2003/C 222 E/132)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3822/02 från Pasqualina Napoletano (PSE) till rådet

(20 december 2002)

Ämne: Rätt till asyl i unionen

Den 28 november 2002 skickade de italienska myndigheterna Muhammad al Shari och hans familj från Malpensa till Syrien trots att han hade dömts till döden där.

Enligt den italienska författningen skall personer som dömts till döden i länder där dödsstraff förekommer inte utlämnas.

I Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna anges det att "ingen får dömas till döden eller avrättas" och rätten till asyl garanteras med iakttagande av reglerna i Genèvekonventionen och protokollet av den 31 januari 1967.

Förhandlingar om associeringsavtal pågår för närvarande mellan Europeiska unionen och Syrien.

Anser inte rådet mot bakgrund av ovanstående att det är nödvändigt att ingripa för att se till att domen inte verkställs och för att garantera Muhammad al Sharis och hans familjs säkerhet.